Juist voor ik sterf

RENE:

Als er iets is wat ik zoveel mogelijk probeer te beperken dan is het religie, maar ik geloof in God, vast en zeker

...

De God waarover ik het heb, is dezelfde God tegen wie je in stilte praat

...

— Heb je ergens spijt over?

Ja... ik heb een dochter in El Salvador en ik heb haar het recht ontzegd om deel uit te maken van mijn leven

...

Er bestaat niet zoiets als geluk in het leven. Wat wij geluk noemen, is een geschenk. Al wat we hebben, is wie we zijn en wat we geven

...

De zin van het leven is de zoektocht naar die zin.

JACK:

De dood? Eh, sterven is gewoon iets dat gebeurt-.

...

Ik geloof in heel wat dingen, maar niet in alles. Daarin lijk ik op mijn vader die zei dat je kunt geloven zonder dat je daarom naar de kerk moet gaan of naar de predikant moet luisteren

...

Mijn vrouw was niet de grote liefde van mijn leven. Dat was een Japans meisje, vroeger in de jaren '40. We konden het goed vinden en het was plezierig om bij haar te zijn. Ze hield van alles, ze hield van het strand, vissen, wandelen in het bos, ze hield van een heleboel dingen waar ik ook gek op was. Maar dat is lang geleden, toen we 17 en 16 jaar oud waren. Tijdens de oorlog moesten alle Japanners hier weg, naar kampen over het hele land, en ze leefde een tijd in de buurt van Mojave. We zouden daar trouwen, maar toen zei de overheid nee omdat we allebei minderjarig waren, ook al vonden haar ouders het goed en wisten de mijne van niks... Dus trouwde ik niet en toen ik haar de volgende keer ging bezoeken, was ze overgebracht naar Utah. Haar broer Greg, die samen met mij op school zat, was bij het leger gegaan en sneuvelde in Europa, bij de Japanse eenheid in Italië... Ik wou haar achterna reizen naar Utah, maar kreeg niet genoeg A-zegels of B-zegels voor benzine... Onlangs dacht ik aan haar omdat ik een Japanse verpleegster heb. Ik had al jaren niet meer aan haar gedacht.

...

Ergens spijt van hebben, betekent meestal dat je eerst ergens kwaad om was en een week later weet je al niet meer waarover het ging

...

Ik heb vrij sterke gevoelens gehad voor een paar vrouwen, maar niets dat ik niet achter me kon laten. Je kunt van een vrouw houden, samenleven en haar nog altijd graag zien, maar ze hoeft je leven niet te belemmeren... Ik wil mijn leven voor mezelf

...

Het leven heeft alleen zin zolang je hier bent-

...

Ik ben trots op een deel van het werk dat ik gedaan heb en op mijn reputatie. Ik stond bekend als de 'handige harry'. Als iemand een klus moest klaren, stuurden ze hem bij de tovenaar langs, dat was ik dus.

...

Ik had meer aandacht voor mijn vader moeten hebben, maar we gingen elk onze eigen weg. Ik had beter voor hem moeten zorgen toen hij ziek was. Maar ik negeerde het, omdat we een slechte relatie hadden bij momenten.

...

Honderden kleine dingen maken me blij. Vooral in mijn eentje op stap gaan zo nu en dan en rondzwerven in de bergen. Dat deed ik wel af en toe. Soms trok ik er alleen op uit voor een maand, met een hengel en een geweer om een paar kwartels en vis te vangen, en ik doolde gewoon rond en keek of ik de weg terug kon vinden.

KIM:

Ik ben niet bang om te sterven, ik ben bang voor wat ik eerst nog moet doorstaan

...

Eerst moet je leren om van jezelf te houden, pas dan kun je echt van anderen houden.

...

— *Wie was de grootste liefde die je ooit had?*

Een man die Marcos heet, we zijn zielsverwanten. Ik heb vandaag nog met hem gepraat. Hij is nu ergens ver weg van huis voor een tijd. We deden alles samen toen hij nog thuis was. Hij was mijn ware liefde en zal dat altijd zijn. Het maakt niet uit met wie ik trouwde, ik trouwde niet met hem alleen omdat hij wegging, maar ik zal altijd van hem blijven houden. Hij zit in mijn hart en in mijn ziel. Maar hij is nu in de gevangenis en dat is hard. Het klikt niet echt met iemand anders... Ondertussen ben ik getrouwd geweest,

maar hij hoort bij mij en ik hoor bij hem. Die band voelden we al de dag waarop we elkaar voor het eerst ontmoetten.

...

Ik heb alleen spijt van mijn huwelijk omdat we niet bij elkaar pasten en ik trouwde gewoon met hem om weg te kunnen. Dat zou ik niet opnieuw doen. Voorts heb ik van weinig dingen spijt

...

Ik denk dat ik geboren ben om een les te leren die iemand anders niet leerde

...

Maak je niet zoveel zorgen, want dan raak je alleen maar gestrest en het verandert niets aan de zaak. Pak je problemen aan en ga voort met je leven-

...

Je denkt dat je vrienden hebt, maar als je zo ziek wordt als ik slaan ze op de vlucht. En mensen van wie je verwacht dat ze er voor je zijn, wonen ver weg en zeggen “ik vind het zo erg dat je ziek bent, we raken hier wel door, maak je geen zorgen” en dan bellen ze je niet meer op, sms'en ze niet meer.
Ze willen niks meer met je te maken hebben omdat je ziek bent, alsof ze besmet zullen raken of zo. De meeste mensen zijn bang, waarvoor is mij een raadsel. En mensen van wie je zelfs niet dacht dat ze vrienden waren, staan voor je klaar en helpen je. Mensen van wie ik het nooit verwachtte... daar raak ik nog niet wijs uit.

Als je een vriend bent, *dan ben je er...* Je stapt niet op omdat iemand ziek wordt

...

Ik verbloem niks, ik ben nogal rechtdoorzee en zeg het zoals het is

...

Mijn mam en kinderen zullen later aan me terugdenken als iemand die veel om iedereen gaf. Dat toon ik ook vaak, want dat moet, vind ik. Verberg zoiets niet, want wie weet hoe lang je hier nog zult zijn. Als je van mensen houdt, zeg dat dan. Misschien zijn die gevoelens niet wederzijds, maar als je van mensen houdt, moet je het ze vertellen omdat je nooit weet wat er je morgen te wachten staat. Je kunt de deur uitstappen en het is ermee gedaan... Je weet niet wat er gaat gebeuren

...

We kunnen van zoveel dingen genieten en niemand kijkt ernaar om. God maakte zoveel moois daarbuiten en wie doet er iets mee?

SARA:

Ik vind het leven zo mooi. Ik heb altijd graag gewerkt, gevochten, en wel, voor mij is het leven echt mooi.

...

Als je opgroeit met liefde, dan geef je liefde terug, denk ik. En je moet liefde geven om liefde terug te krijgen, je moet goeddoen zonder iets terug te verwachten. Je helpt omdat het vanuit je hart komt. Ik help graag mensen in nood, als ik mensen zie die hulp nodig hebben, dan steek ik een handje toe zelfs als ik ze niet ken, omdat ik weet dat ze iets nodig hebben en ik niet. Ik weet niet of dat goed of fout is.

...

— En als je op je leven terugblikt, wanneer was je het gelukkigst? Liefst een specifiek moment of tijdstip

Ik denk de hele tijd.

— Echt?

Ja, meestal wel, misschien was ik af en toe verdrietig of boos, maar dat ging vanzelf over, het leven gaat door.

— En wat betekent tijd nu voor je?

Ik weet niet

...

Ik heb altijd gevochten om erop vooruit te gaan en was niet bang voor een uitdaging. Dat heb ik als kind geleerd, het is me echt met de paplepel ingegoten. En zo zullen mensen vooral aan me terugdenken, veronderstel ik, na mijn dood. Misschien denken ze ook aan slechte dingen, maar meer goede dan slechte, vermoed ik.

...

Klagen doe ik niet graag en ik verwacht niet dat mensen dingen voor mij doen. Ik heb altijd geprobeerd om voor mezelf te zorgen en niet op te geven-

...

Weten dat ik succesvol was, erin geslaagd ben om nieuwe dingen te doen en door te zetten, daar ben ik echt fier op.

DIANA:

JOSEFINA:

Elke nacht droom ik. Mensen die ik nooit gezien heb, zie ik in mijn dromen... Ik vertel iedereen dat ik overdag slaperig ben van zoveel te dromen 's nachts en ik blijf de hele dag door slapen.

Ik droom veel over water, soms is het helder, soms troebel. Het water komt eraan, maar stroomt niet binnen in huis, het blijft aan de deur, op het voetpad en gaat niet verder

...

Het leven is de wachtkamer voor de dood. We zijn maar voorbijgangers omdat we al weten, vanaf onze geboorte, dat we doodgaan op een zekere dag en we weten niet wanneer of waar of hoe. Ik voel me kalm, op mijn gemak, omdat ik al weet dat ik ga sterven, dus zeg ik elke nacht tegen God "Je weet wat je doet", ik ben niet bang om te sterven; ik heb al zoveel jaren gelukkig geleefd-

...

— Je bent nooit bang geweest om te sterven?

Nee, nooit, nooit… toen ik jonger was, dacht ik trouwens nooit aan het leven of de dood, ik leefde gewoon. Pas toen ik veel ouder was, begon ik erover na te denken, dat we allemaal moeten sterven, al wat leeft moet sterven, planten, dieren, alles-

...

— Wat was het moeilijkst in je leven?

Het moeilijkst? Met mijn grootmoeder en mijn familie samenleven.

Ik was bij hen nooit gelukkig, ze toonden nooit liefde of affectie voor mij. Ik was geen mens, maar een voorwerp dat er soms was of niet was, dat gevoel gaven ze me, mijn hele familie.

— Heb je hen nu vergeven?

Ja, iedereen. Wie me ook onrecht aangedaan heeft, ik heb ze allemaal vergeven

...

Als je dood bent, ben je dood. Klaar. Het leven komt niet terug en ik geloof niet in reïncarnatie. Ik weet dat de bijbel iets anders zegt en ik wil de bijbel niet tegenspreken, maar ik geloof er zelf niet in. Als we sterven, sterven we en gaan we nergens meer naartoe. Tot stof en as... ik denk dat het einde van de wereld je bereikt wanneer je doodgaat

...

— Hoe zal je in de herinnering van mensen voortleven, denk je?

Na mijn dood zullen ze natuurlijk de hele tijd praten over wie ik was, wat ik deed. Als ze iets doen of zien, zullen ze zeggen "oh, mijn mama, oma zei altijd..." Ze zullen altijd aan me terugdenken zolang ze leven.

SALLY:

Ik had altijd alles onder controle. Ik had de touwtjes in handen en toen ik trouwde, zorgde ik voor alles: de rekeningen, alles. Toen mijn man stierf, bleef ik werken om voor mijn familie te zorgen, zelfs toen ze ziek werden. Mijn broers en zussen zijn ziek en ze hebben altijd wel problemen. Dus bleef ik de rekeningen en alle andere dingen afhandelen. Toen kreeg ik kanker... Soms kijk ik naar het kruis en zeg ik "lieve God, moet ik deze lijdensweg doorstaan?"

...

Als je pijn hebt, heel, heel erge pijn en je kunt er niet tegen, zeg je soms "ik wou dat ik dood was", maar plots komt er dan weer een andere gedachte in je op... waarom zou ik dat willen? Als Hij wou dat ik stierf, had Hij mijn leven al lang geleden genomen

...

Als je verliefd bent, leef je in een andere wereld. Je kunt alles aan omdat er *iemand* is die om je geeft

...

Geluk betekent voor mij je goed voelen en maken dat iemand anders zich goed voelt. Je doet iets onbewust en toch maak je iemand, zonder het te weten, gelukkig.

CHUCK:

Ik raakte in een depressie omdat ze bij Lockheed Martin Onderzoek en Ontwikkeling, waar ik 38 jaar gewerkt heb, in een productieproces wilden gieten. Hoe kun je onderzoek en ontwikkeling in een productieproces gieten?

...

Ik denk dat ik mijn geloof van mijn grootmoeder heb. Ze was een echte christen. Iedereen hield van haar, zij hield van iedereen en van het leven. Ze zei me dat je "van een kerk mag spreken overal waar twee of meer mensen in zijn naam samenkomen. Dat kan zelfs ergens buiten op de rotsen zijn. Als je ergens helemaal alleen bent, ben je nog altijd met twee: jij en Christus." Dat heeft heel mijn leven lang veel betekend voor me. Ik geloof er echt in-

...

Ik heb van mijn leven genoten. Mijn favoriete momenten, als kind, waren de baseballgames met mijn broers, als mijn mama met ons mee kwam doen. Toen we later met motorcross bezig waren, kocht mijn mam ook een

motorfiets en deed met ons mee.

...

De gelukkigste momenten van mijn leven? Bovenaan het lijstje staat mijn

huwelijk met Sally die 35 jaar mijn vrouw was. Ik zat haar een jaar lang achterna om mijn vrouw te worden. De eerste keer dat ik haar zag, wist ik dat zij de ware was, maar ze voelde niet hetzelfde voor mij. Het kostte me een jaar om haar te overtuigen. Ik bleef haar gewoon achternazitten en ik zei "ik blijf je achtervolgen, jij bent de ware". En op een dag zei ze "ja". Dat was echt de gelukkigste dag van mijn leven. Maar ik kan me de details van die dag nauwelijks herinneren omdat ik haar zoveel keer om haar hand had gevraagd, bijna elke dag zelfs. Uiteindelijk trouwden we in Ottawa, in Kansas en toen de predikant vroeg "neem jij..." schreeuwde ik uit "ja"! Ik wou niet roepen, maar ik meende het echt. Jarenlang waren we soulmates.

...

Spijt? Ik heb er spijt van dat ik mijn moeder kwetste toen ik mijn vrouw ontmoette. Omdat ik al mijn tijd met Sally doorbracht, maar ik denk dat mijn moeder daar gewoon over moest raken

...

Ik heb een gelukkig leven gehad

...

Het leven is wat je ervan maakt hier op aarde. Vaak heb ik er niet het maximum uitgehaald, maar dikwijls ook wel

...

Ik heb niet alles gedaan wat ik had willen doen in het leven. Fysiek had ik het bijvoorbeeld beter willen doen. Maar spiritueel heb ik wel veel uit het leven gehaald, denk ik

...

Liefde is iets diep binnenin je hart dat je *echt* kunt voelen. Het voelt zo goed en je kunt er echt van genieten als je weet dat iemand van je houdt. Moeilijk om te beschrijven... Liefde geeft zoveel vreugde dat je het wel moet voelen

...

Wie zou er onsterfelijk willen zijn op aarde? Ik niet

...

De wereld is wat mensen ervan maken. Ze kunnen een fijn leven opbouwen hier of ze kunnen hun schouders laten hangen, en het lijkt wel of veel mensen zich liever ellendig voelen.

JOHN:

Ik leer om mezelf niet af te schermen en ik leer dat er daarbuiten veel mensen zijn die me helpen en dat ik me moet laten helpen

…

Mijn geloof kreeg ik niet mee van mijn familie, het vloeide voort uit gebeurtenissen in mijn leven en het is voor mij een houvast in moeilijke tijden

...

Het voelt alsof ik alles loslaat en God handelt alles af voor mij... en ik mag niet te hard proberen om dat te accepteren

...

Als dit mijn dood wordt, dan kom ik thuis-

...

Als ik bij de dood stilsta, zie ik sterven als het begin van een nieuw leven zonder pijn

...

Ik heb geen romantische liefde nodig, alleen diepe, zorgzame liefde en emotionele hulp wanneer ik bang ben

...

Mijn vaders dood was een van de aangrijpendste momenten in mijn leven omdat hij veel pijn leed en in het ziekenhuis lag, zoals ik nu, en ik besef dat je vrij bent als je alles loslaat... je hoeft aan niemands verwachtingen te voldoen, behalve je eigen verwachtingen

...

Ik heb geen spijt... Ik was een goed kind, ik was een goede volwassene, ik hielp mijn ouders goed

...

Ik heb gelukkig een positieve ingesteldheid- het is hard als dat niet zo is, want dan heb je niks om naar uit te kijken

...

Mensen komen naar me toe en helpen me. Nu ik ziek ben, merk ik dat veel mensen bereid zijn om me te helpen. Daar heb ik vroeger nooit om gevraagd, maar misschien had ik dat moeten doen. De tuinman van mijn buur zag me en zei "je wordt te mager en we moeten met je bij de dokter langs". Hij nam me mee naar de dokter, betaalde voor de dokter en nu ben ik hier in het ziekenhuis en krijg ik hulp

...

Het voelt gewoon goed om goed te zijn-

...

Tijd is maar een maatstaf

...

Je kunt ergens totaal in tuinen en je kunt jezelf in absolute onzin doen geloven.

EDICCIA:

Toen ik de diagnose voor het eerst hoorde, stortte mijn wereld in. Meteen dacht ik aan mijn man en mijn kinderen. Ik wist dat ik angstig zou zijn, maar zij zouden zoveel pijn lijden.

...

Ik voel me hoopvol omdat ik niet opgegeven heb. Mijn geloof is sterk en ik weet dat, wat er ook gebeurt, God beslist wanneer ik ga en niet de dokters

...

Het is niet mijn geloof, maar mijn communicatie met God. Ik weet dat ik ooit ergens anders naartoe ga, zoals iedereen, en dat zal niet gebeuren wanneer ik het wil, maar wanneer Hij het wil. Maar ik vraag Hem om me wat meer tijd te geven

...

Ik kan niet langer de dingen doen die ik vroeger deed. De ziekte zit in mijn hele lichaam en ik ben gehandicapt, dat moet ik onder ogen zien, maar het is zo'n zegen om wakker te worden voor een nieuwe dag, om het daglicht te zien en te weten dat, ook al lig ik in het ziekenhuis nu, mijn jongste na school langs zal komen of me zal bellen. Dat houdt me op de been. Mijn oudste zoon studeert aan de universiteit en komt soms hiernaartoe om bij me te zijn. Dus daarom ben ik dankbaar

...

Ik was bang en dat duurde zo'n drie maand. Maar toen zei ik tegen mezelf "ik ben een gelovige vrouw en ook al ben ik bang, dat is oké, ik neem Jezus' hand en hij zal me bijstaan" en dat is in het kort wat ik sindsdien doe, en bidden. Ik weet niet wat Zijn plannen zijn en of Hij me zal genezen. Zal Hij voor een mirakel zorgen?

...

Ik praat met hem zoals ik met iedereen praat en ik gebruik mijn hart, dat doe ik. Ik vraag niet "waarom ik? Waarom gebeurt dit met mij?" Het is niet aan mij om Hem dat te vragen. Het gebeurde gewoon en ik moet ermee leven en sterk zijn

...

Het is angstaanjagend om te weten dat je iets hebt waarvoor geen behandeling bestaat

…

Bidden maakt me sterker en minder bang. Alleen als ik aan mijn jongens denk, word ik bang

…

Het voelt goed als mensen die geen bloedverwanten zijn om je geven en je familie worden

...

— Wat waren de gelukkigste momenten in je leven?

Samen met mijn oma koffie drinken en een babbeltje doen, dat was één van mijn favoriete momenten. Dat vond ik zo fijn en ik mis het. Ook de geboorte van mijn kinderen... als je eindelijk hun gezichtjes ziet en je weet dat dat jouw zoon is, jouw kind

…

God heeft me al die jaren gezegend

…

Ik zou maar één ding veranderen in mijn leven en de rest laten zoals het is. Ik heb maar van één ding spijt en dat hou ik liever voor mezelf. Als ik het zeg, zullen de mensen weten waarover ik het heb

...

Geluk is heel eenvoudig

...

Ik doe mijn ogen graag open 's morgens en hoor al die vogels zingen bij het raam, er zijn er zoveel - dat is de zin van het leven voor mij - en de zon voelen op mijn huid

...

Op een dag zei ik tegen God "ik weet niet wat je plannen met me zijn, ik zoek niemand specifiek, maar als je ooit iemand voor me wilt, dan moet jij kiezen, want ik kan zelf niet kiezen." En ik denk dat Hij dat echt deed

…

Ik ben twee keer verliefd geweest in mijn leven. Als het de juiste persoon is, voelt dat fantastisch... wanneer je weet dat je je wederhelft gevonden hebt. Eindelijk heb je iemand die weet wat je denkt, nog voor je het kunt zeggen. Dat is mooi, de juiste persoon vinden

...

Ik heb geleerd dat ik niet de enige ben die dit meemaakt en ook al ziet het er niet goed voor me uit, iemand anders zit nog in een ergere situatie en heeft misschien geen familie en man aan haar zijde, en zijn alleen

...

De wereld is soms niet eerlijk. Sommige mensen hebben geneeslijke kanker, maar ze hebben het geld niet om naar dokters te gaan en medicatie te kopen

...

— *Wat betekent tijd nu voor je?*

Tijd? Ik wil elke minuut van de dag zo goed mogelijk gebruiken als ik kan, dat betekent tijd voor me

...

Ik hoop dat mensen aan me terugdenken als iemand die niet opgeeft

...

Misschien was ik te strikt. Jammer genoeg besef ik dat nu pas. Als ik terug in de tijd kon gaan, zou ik meer van het leven proberen te genieten en het onderscheid maken tussen dingen die wel en niet kunnen wachten.

JOE

IRENE:

Het is een mooie dag. Ik zie de bladeren in de wind wiegen en ik ben blij dat ik leef en ernaar kan kijken

...

Voor ik ga slapen zeg ik 108 keer "blij, gezond, liefde, tevreden en dankbaar"

...

Na mijn harttransplantatie kon ik me geen enkele droom herinneren

...

Ik geloof in God, de zielen van mensen, mijn familie en mijn man die het beste is wat mij ooit overkwam. *Ik geloof dat je bent wie je denkt dat je bent*

...

Mijn God is daarboven, bij mijn moeder en vader en grootmoeder, in de hemel. Ik denk dat Hij over me waakt, maar ik vraag Hem nooit iets...
Ik vraag Hem nooit om me gezond te houden of om iets materieels. Ik denk dat wat er met mij gebeurt Zijn beslissing is. Ik zei ooit tegen een dokter "bedankt om me in leven te houden" en hij antwoordde "niet ik, maar God"

...

Vrienden hebben om mee te praten en mee te delen is een geschenk

...

Als ik terug kon naar elke tijd in mijn leven? Nu meteen

...

Elke dag is voor mij een betere dag omdat ik kan ademen

...

Ik let niet op mijn woorden en ik zeg mensen hoe ik me voel...

Ik ben gezegend met de sterkte die mijn moeder me gaf. Toen ik als kind in het ziekenhuis was, lag ik soms te beven door de medicatie. Mijn moeder zei dan dat ze te moe was om rechtop te staan en dat ze moest gaan

liggen. Dan ging ze bovenop mij liggen om het beven te stoppen

...

Ik loop over het pad dat voor mij bestemd is... Ik zou niks veranderen in mijn leven, nee

...

Maak er het beste van, ik kan me geen andere zin van het leven voorstellen. En zorg er zelf voor dat je blij leeft, dat kun je niet van anderen verwachten

…

Liefde. Ik voel liefde in mijn hart, maar ik hou niet van iedereen. Liefde is een gevoel dat ik kan zien als ik mijn ogen sluit

...

Ik neem niet graag het vliegtuig omdat ik er geen controle over heb. Dat wil ik niet doen... Ik doe niks meer dat me bang maakt. Die risico's wil ik niet meer nemen. Dan waag ik liever mijn kans met alle medische behandelingen die ik nu doormaak

…

Ik denk dat mensen ontevreden zijn over het leven en dat ze ongelukkig zijn met de wereld. Ze zijn jaloers op elkaar en weten niet welke kant ze uit moeten... Ik heb geen vat op de wereld, ik heb alleen vat op mezelf

Ik probeer niet te veel over tijd na te denken. Soms ben ik bang, omdat ik 70 jaar wil worden — om de 5 jaar nodig ik al mijn vrienden uit om te komen eten, dus binnen een jaar en een paar maand — soms weet ik niet of ik dat zal halen... en ik ben 50 jaar getrouwd binnen een jaar en een paar maand en ik weet evenmin of ik dat zal halen. En daarom wil ik er elke dag het beste van maken. Tijd is elke dag, *tijd is elke minuut*

...

Ik hoop op het beste, maar ik neem alles zoals het komt. Ik ben niet de hele tijd bezig met hopen, ik aanvaard wat er komt. *Ik wil niet hopen, want hoop kan een teleurstelling zijn en ik wil niet teleurgesteld worden*

…

Ik kan niet tegen andere mensen zeggen wat ze moeten doen

...

In mijn leven ben ik het fierst op mijn huwelijk met mijn man, ook al was iedereen ertegen, ook zijn familie

...

Ze zullen aan me denken als iemand die koos om de kracht te hebben om te blijven leven.

ABEL:

Het is alsof de deur opengaat. Als de taak waarvoor we hier op de wereld gezet zijn erop zit, gaan we terug naar waar we vandaan komen... zo eenvoudig is het, want het zou zo'n klucht zijn als dat niet waar was

...

Al wat je dierbaar is, wat je belangrijk vindt, wat je recht houdt, kan in een seconde verdwijnen, tenzij de band ertussen echt sterk is

...

Het is zo eenvoudig, *simpel*, kijk toch, komaan! We maken alles zo ingewikkeld terwijl de Heer zegt dat het *echt* niet zo is

...

De belangrijkste dingen in mijn leven waren sommige ontdekkingen over mensen van wie ik het nooit verwacht had... En sommige favoriete momenten hadden te maken met de ontdekking dat ik helemaal niet

zo belangrijk ben

...

Mijn moeder zij dat je je eigen geluk niet kunt opbouwen op iemand anders ongeluk

...

Ik denk dat de 'zin van het leven' bestaat en de drijfveer is om anderen te blijven helpen en jezelf te helpen

...

Ik geloof in helden omdat je zo'n grandioos voldaan gevoel krijgt als je iets goeds gedaan hebt

...

Je hebt een kaartje enkele reis, verspil het niet!

...

— *Waarop ben je het fierst in jouw leven?*

Ondanks enorme tegenstand van mensen in mijn familie, en hoewel ik zeker 2 jaar gevochten heb bij het leger, nam ik afstand van zo'n toekomst omdat ik geweld en oorlog niet wilde aanmoedigen. Ik zou iemand van aanzien geweest zijn en ik weet dat ik mijn ouders teleurgesteld heb, maar ik kon het echt niet

...

Ik denk dat mensen aan me terugdenken als iemand die het geluk had dat hij graag dingen deed waarmee andere mensen geholpen waren. Ik zocht er niet naar, ik keek nooit onder sofa's en bedden om een manier te vinden om betekenisvolle dingen te doen. Ik had gewoon geluk dat die kans recht voor mijn neus lag.

DONALD:

Ik praat met God, maar vraag Hem niet om mijn problemen op te lossen, dat

moet ik zelf doen

...

Grootse liefde die voor altijd blijft duren, zo moet je liefhebben.
Mijn liefde is zo sterk dat ik nog altijd van mijn ex-vrouw hou, ook al hertrouwde ze en hield ze van een andere man. Je moet beseffen dat je niet alles kunt vasthouden, soms moet je iets gewoon loslaten

...

We zijn in staat om zoveel dingen te doen en daarom moeten we van fouten evolueren naar grootsheid

...

De zin van het leven is mensen van wie je houdt gelukkig maken.

MICHAEL:

Ik was een puinhoop 10 jaar lang en spoot elke dag heroïne, 3, 4,
5 keer per dag. Ik was verslaafd, bezeten... ik ben 3 keer getrouwd geweest, ik kon mijn rekeningen niet betalen, al mijn vrienden hadden me verlaten en ik dacht dat mijn enige uitweg zelfmoord was. Ik had een geweer, schreef een brief en ze zouden me dood vinden als ze thuiskwamen

...

Ik was een van 7 kinderen en ik herinner mij dat ik al van jongs af aan altijd bij mijn vader was als hij op het veld werkte met de tractor of in de tuin of in onze kwekerij. Waar je mijn vader zag, daar kon je mij ook bij hem vinden. Hij was altijd trots op mij en ik was altijd zijn jongen... toen ik later in de problemen raakte, kwam hij me redden op plaatsen waar ik in de ellende zat. Hij kwam me er letterlijk wegslepen en zei me dat ik beter kon dan dat en dat ik me niet aan de drank en drugs mocht

overgeven en dat ik moest werken, want echte mannen werken... ze bleven niet in bed en raakten niet zo stomdronken als ik. Hij kwam bij me thuis om 6 uur 's morgens, maakte me wakker en zei "komaan, aan de slag jongen, je hebt een gezin om te onderhouden." Hij liet me nooit in de steek, zei me nooit dat ik een niksnut was en nergens goed voor was. Als hij me niet was blijven aanmoedigen, dan was ik nu dood. Mijn vader was mijn reddende engel. Hij was altijd liefdevol op die harde manier van hem, uit zijn ruige stem sprak liefde en ik kon die liefde voelen, niet de ruwheid. Ik voelde dat hij van me hield, dat hij echt om me gaf en dat hij het beste voor me wilde

...

Mijn pa was een onbezorgde kerel, hij bleef niet bij de pakken zitten. Wanneer je bij hem was, voelde je altijd dat er iets goeds op til was. Als we in een restaurant zaten, gebeurde het regelmatig dat hij iemand op straat zag, een stakker, en dan ging hij naar buiten en nodigde die persoon uit om iets te eten in de snackbar. Hij zei dan "kom, eet iets met ons." Hij betaalde hen dan een steak, wat ze maar wilden. Zo was mijn vader, altijd de redder van zielenpoten en hij stond altijd klaar om anderen te helpen. Ik zag die kwaliteit van mijn vader en bewonderde hem er echt om. Hij kon zo sterk zijn en toch kon hij ook meeleven, van mensen houden, en dat zijn net die kwaliteiten die ontbraken in mijn leven

...

Nog niet zo lang geleden had ik spijt. Ik vond het erg om mijn dochters verdrietig te zien omdat het einde nabij is. Ze huilden en huilden maar, en ik wou dat ze hun tranen droogden. Ik wou dat ze rust hadden, maar overal waar we kwamen, kregen we alleen slecht nieuws en niemand nam de tijd om ons als gezin bijeen te brengen, ons te troosten, met ons te praten, ons moed in te spreken. Pas nu ik hier in het ziekenhuis ben, heb ik de rust gevonden dat, als ik wegga, mijn kinderen en vrouw klaar zijn om me te laten gaan. We begrijpen elkaar en daar ben ik dankbaar voor, er viel zo'n zware last van mijn schouders... ik hoef me geen zorgen meer te maken, mijn gezin is bereid om me te laten gaan. Dat betekent veel

voor me-

...

Als ik terug kon naar elk moment in mijn leven, dan zou ik teruggaan naar de missiegebieden in Mexico waar ik gewerkt heb. Toen we daar kleding en eten naar de mensen brachten, zag ik armoede waarvan ik niet wist dat ze bestond. Op één specifieke plaats, buiten Ensenada, verzamelden de mensen blikjes om te verkopen en iets te eten te hebben. Ze leefden er in hutjes en hun hele lichaam was bedekt met vliegen en smerigheid... je kon nauwelijks de mensen zien tussen de zwarte rook en de vliegen. Wanneer we er aankwamen met onze spullen en ze uitlaadden uit onze vrachtwagen, dan wachtten de mensen totdat we weggingen voor ze dichterbij kwamen... het leek wel of ze paria's waren. Ik zei tegen hen "nee, kom, kom" en ze antwoordden onderdanig "nee, nee, ga maar, nee, nee..." Ze waren het gewoon dat mensen zomaar spullen dropten en vertrokken in plaats van hen te bezoeken en samen te bidden en de liefde van God te delen. Toen we er de volgende keer kwamen, mochten we in hun hutten binnenkomen en ik herinner me dat we er op de vloer knielden en tot God baden... haal die mensen uit deze omgeving weg, zo mogen mensen niet leven.

Later kreeg ik de kans om alle 38 mensen in die gemeenschap te dopen. Uiteindelijk kregen ze allemaal een huis, een baan en raakten ze weg van die vuilnisbelt... ze zagen de visie in onze harten. Veel mensen reisden door Amerika en Mexico, ze vonden een huis, verdienden de kost. Plots leidde ik een totaal ander leven, deed ik dingen die ik nooit van mezelf verwachtte.

Ik had die jaren in Mexico nodig om mijn leven om te gooien.

...

Wat we bezitten of nodig denken te hebben is onbelangrijk... geven is veel beter dan krijgen en dat was altijd mijn motto... Als we onze bezittingen kunnen delen met mensen die niks hebben — ook al is het maar weinig — ook al kunnen we maar een of twee mensen helpen, het is een begin. God,

ik herinner me die kindjes, ze gaven hun kleine broertjes en zusjes die al dagenlang niks gegeten hadden brood en suiker. Hun gescheurde broeken, geen schoenen of sokken aan, ik kon niet toekijken hoe ze zo leefden. Vier missies vloeiden eruit voort. We hadden een organisatie die spullen inzamelde en we gingen om de 2 weken, 10 jaar lang. We reden ernaartoe en zorgden ervoor dat ze kregen wat ze nodig hadden en wat ze wilden

...

Het was een prachtig leven en ik ben blij dat ik beide kanten gezien heb,

maar ik heb toch liever deze kant

...

Ik vond de ware liefde bij mijn vrouw Lolly. We zijn 47 jaar getrouwd geweest en ze toonde me waar ware liefde om draait. Die heeft niet alleen met het begin of het midden van een huwelijk te maken, maar met het einde, als je voor de dood staat... ze stond altijd klaar met haar liefhebbende handen en haar hart en haar troostende woorden. Ze heeft me nooit opgegeven. Ik weet dat haar liefde er ook morgen zal zijn. Het is een rustgevend gevoel... weten dat iemand van je houdt om wie je bent, zonder meer te verwachten of willen dan de persoon die je huwde. Ze wist waaraan ze begon toen we trouwden, maar ze maakte deel uit van mijn proces om uit de miserie te geraken en een nieuw leven op te bouwen. Ze was een fantastische vrouw in mijn leven, en dat is ware liefde.

...

Als tuinier en tuinarchitect voelde ik me altijd dicht bij God: mijn handen raakten de aarde aan, bouwden iets uit het slijk. Mensen zeiden altijd "bedankt, bedankt dat je onze tuin terug tot leven hebt gebracht." Dat heb ik altijd gewaardeerd

...

Ik voel me een tevreden, compleet, sereen man nu... Niet bang, niet angstig, alleen opgewonden, opgewekt, alsof ik op trouwen sta. Ik oogst wat ik al die jaren gezaaid heb: liefde

...

Ik heb 8 missieposten opgebouwd in de 10 jaar die ik in Mexico doorbracht. Dat was mijn doel in het leven, mensen helpen die minder fortuinlijk waren dan ikzelf. Ik heb de juiste slag gestreden, mijn eigen keuzes gemaakt en ik hoef mijn hoofd niet te laten hangen. Ik kan dit leven verlaten met opgeheven hoofd en gewoon vertrekken zoals ik gekomen ben, naakt.

NELLY:

Nadat ik mijn diagnose hoorde, ben ik gestopt met mijn medicatie... ik wilde gewoon sterven. Ik huilde elke dag en wilde niks meer doen. Ik gaf al mijn spullen weg. Dat gevoel duurde een jaar en stopte 6 maand geleden. Ik begon te bidden en zei "God, help me, want nu wil ik een einde maken aan mijn leven en zo wil ik niet langer denken." De volgende dag zei ik "God, geef me iets zodat ik mijn leven kan veranderen." Uiteindelijk zei ik "oké, ik kan zingen en ik kan lesgeven." Dat zijn de enige dingen die ik goed kan in het leven, dus schreef ik me in bij het seniorencentrum en begon daar te werken en te zingen voor de bejaarden. Ik koos het seniorencentrum omdat er daar mensen sterven en de hoop kwijtraken in hun leven. Op een dag besefte ik dat ik mensen gelukkig maakte en ook mezelf blij maakte... dus toen begon mijn leven...

...

Bij mijn eerste huwelijk koos ik een man waarvan ik niet wist dat hij slecht was. Ik had nooit eerder een relatie gehad en vanaf dag één van mijn zesjarige huwelijk ben ik zo erg aangepakt, geslagen... dat ik moest gaan werken met blauwe plekken over mijn hele lichaam. Ik ben keer op keer verkracht, heb zoveel erge dingen meegemaakt. De dag nadat mijn tweede zoon stierf, kwam ik thuis en mijn man gaf me een klap op mijn voorhoofd, er was overal bloed. Een week later ben ik met mijn andere zoon naar Californië vertrokken. Ik ging door met mijn leven, ging naar school, loodste mijn kind door school en ik vroeg nooit om kinderbijslag of wat dan ook. Ik keek nooit achterom

...

Ik weet niet hoe lang ik nog leef, misschien ga ik vandaag dood? Misschien is morgen mijn laatste dag? Ik weet het niet. Ik ben erg gelukkig nu en ik heb nergens spijt van, ook al ben ik door de hel gegaan. Voor zover ik weet, heb ik in mijn leven bereikt wat ik moest bereiken

...

Ik wou dat ik meer mensen had kunnen helpen. Ik hou van mensen. De enige reden waarom ik hier op aarde ben, denk ik, is om zoveel mogelijk te helpen. De laatste drie jaar heb ik gekookt voor dakloze kinderen die ziek in bed liggen. Ik kook Filipijns — maaltijden met 6 gangen — voor ze in de Moose Lodge in Lancaster. Ik koos ervoor om met gehandicapte kinderen te werken omdat ze de enigen zijn die geen kansen hebben in het leven en nu ik zelf erg ziek ben, begrijp ik hen beter dan ooit. Je ziet maar zelden mensen die mentaal en lichamelijk zieke mensen willen helpen. Mijn doel in mijn leven is om ze nog meer te helpen

...

Ik hoop dat ik naar de hemel ga, maar wat kan ik doen als ik naar de hel ga?

...

Ik geloof niet in de hemel op die manier. De hemel is wat je van dit leven maakt en als je goeddeed, ben je gelukkig en als je niet goeddeed, dan ging je door de hel

...

Ik wil geloven in reïncarnatie. Mijn vorige man was blind en kon geen seks hebben tijdens ons 16-jarige huwelijk. Op een dag ontdekte ik dat hij me bedroog! Ik wil een prostituee zijn in mijn volgende leven! Nee, alle gekheid op een stokje, ik wil gewoon in de lucht zweven, zo gelukkig als wat

...

Ik geloof in reïncarnatie en niet omwille van Jezus Christus. Wat is er gebeurd met al die mensen die doodgegaan zijn? Ze zijn niet zomaar in rook opgegaan. Er is iets met hen gebeurd. Ik weet niet waar ze naartoe zijn, maar ik geloof dat ze ergens naartoe zijn.

SARAH:

Toen het nieuws kwam, zei ik "we gaan hiertegen vechten, we gaan het verslaan..." Ik weet niet hoelang ik nog heb omdat ik niet graag op die manier denk. Ik ben koppig en ik zal vechten tot het einde. Wat er ook gebeurt, er moet een andere optie zijn. Misschien hebben we nog niet alles geprobeerd? Misschien kunnen we iets nieuws bedenken? Ik sta ervoor open om als proefkonijn gebruikt te worden, ik ben ertegen dat ze me opgeven

...

Ik heb altijd voor iedereen gezorgd in mijn familie. Ik heb voor mijn grootmoeder gezorgd toen ik op de middelbare school zat. Ik zorgde voor mijn moeder toen ze de eerste keer kanker kreeg... en de tweede keer... en de derde keer woonde ik drie jaar bij haar in en verzorgde ik haar terwijl ik naar school ging. Het was aartsmoeilijk voor haar om me tegen kanker te zien vechten, terwijl ze niks kon doen om me te helpen. Toen ik mijn diagnose kreeg, kwam de kanker van mijn schoonzus terug en kregen we alle drie op hetzelfde moment chemo. Hoe moet je verklaren dat we alle drie behandeld werden tegen kanker op hetzelfde moment? Ik geloof in iets, maar ik weet niet of ik het God of de Heer of Krishna zou noemen... en ik weet dat er één of ander ultiem plan moet zijn

...

Ik weet niet echt wat eerlijk is... eerlijk heeft geen enkele betekenis. Dingen zijn niet eerlijk of oneerlijk, zo is het leven nu eenmaal. Dingen gebeuren of gebeuren niet. Je grijpt kansen of je grijpt ze niet

...

Het leven is beslist niet eindeloos. Je weet nooit wat er gaat gebeuren en je moet echt risico's nemen. Ik begon pas risico's te nemen toen ik al ver in de twintig was en het voelt alsof ik wel het een en ander gemist

heb daarvóór. Op het vlak van relaties bijvoorbeeld. Je weet wel, aan de universiteit vinden mensen altijd hun ware liefde of hebben ze dramatische liefdesaffaires en dat gebeurde bij mij nooit... Wel iets in die zin... ik had een tijd een vriendje en ik vond hem echt leuk, het was de eerste keer dat ik me echt op mijn gemak voelde bij iemand. We schoten goed met elkaar op. Toen ik afstudeerde aan het mode-instituut stuurde mijn mama me een maand op trektocht in Europa en na mijn terugkeer wilde hij terug daten en was ik te bang, ik wist niet wat te doen.

Ik was een maand weggeweest en daar stond hij en zei dat hij van me hield, ik wist niet wat ik daarmee aan moest.

— Heb je contact met die persoon?

Nee, maar ik heb erover gedacht. Ik zag hem op Facebook, maar hij is getrouwd en ik wou zijn leven niet verstoren. "Hallo... à propos, ik heb kanker." Het is 14 jaar geleden dat we nog contact hadden.

— Vind je dat hij de grootste liefde in jouw leven was?

Ik weet niet, dat had hij kunnen zijn, maar ik gaf het geen kans. Hij was zeker een fantastische persoon, maar ik gaf ons nooit een kans.

...

Dat heb ik met ouder worden moeten leren: grijp je kans en als je valt, sta je terug op. Ik heb altijd van alles zelf gedaan. Ik heb mijn sterke karakter vooral van mijn ouders, maar de laatste jaren heb ik in mezelf moeten graven om het naar boven te halen-

…

Ik moest mijn beste vriend uitleggen waarom we niet langer vrienden kunnen zijn. Dat was zo emotioneel, voor mij en voor hem, voor veel mensen rondom ons, want hij hoorde bij onze familie. Met de jaren was hij een wreed mens geworden. Hij misbruikte mensen verbaal, manipuleerde ze en vond dat normaal. En dat voor iemand waarmee ik 20 jaar bevriend ben geweest. Het was niet oké en dus kon ik niet met hem voort. Zeker in deze situatie

...

Gisteren zei ik "ik ga morgen sterven"

...

Ik heb tenminste de zwarte president gezien

...

Ik besefte vroeger niet hoeveel ik voor sommige vrienden beteken en nu betekenen zij veel meer voor mij om wat we samen doormaken en omdat ze blijven langskomen. Veel mensen zijn vrienden zonder dat ik het echt besefte. Misschien bracht ik dat zelfs niet in hen naar boven, maar liet ik gewoon toe dat mensen voor me zorgen. Lange tijd stond ik mezelf niet toe om kwetsbaar te zijn of hulp te vragen of me open te stellen

...

Tijd is zo kostbaar. God, wat is tijd kostbaar...

ODIS:

Je probeert iemand te helpen en soms gebeurt er dan iets slechts in de plaats

...

Ik droom veel, vooral over dode mensen: mijn ouders, broers en zussen... omdat ik als laatste overblijf van mijn familie. Ik heb iedereen overleefd

...

Als je een doodskist voor altijd sluit, is dat het hartverscheurendste wat je kunt doen. Je breekt, je breekt gewoon. Ik heb drie kinderen begraven in Phoenix en mijn vier echtgenoten zijn overleden

...

Vorige week ben ik 89 geworden. Wie had dat ooit gedacht? Als ik had geweten dat ik zo lang zou leven had ik beter voor mijn lichaam gezorgd

...

Wel, eerst en vooral heb je de hamvraag "waarom ik?" -Je hebt je blije momenten en je droeve momenten

...

Daar kan ik niks aan veranderen, het gebeurde en klaar...

...

Soms hou je zo intens van mensen en op andere momenten zou je ze kunnen neerbliksemen

...

Als we vochten, zei een van ons plots "is dit onze eerste ruzie?", dan schoten we in de lach en was alles vergeten

…

Een van mijn fijnste herinneringen is een reis met mijn vierde man, voor

we trouwden. We maakten een rondreis in Alaska en als hij wilde stoppen, stopten we en als ik wilde stoppen, stopten we en anders reden we gewoon voort. Het was zo'n rustige, gelukkige tijd

...

Alles komt samen, in één leven

...

Ik had niet echt een jeugd en dat was alleen mijn eigen schuld. Ik wou te snel opgroeien

...

We zijn hier om aan onze toekomst te werken

...

Ik heb altijd gehoopt dat de dingen beter zullen gaan. Als we niet hopen en niet in de toekomst geloven, hebben we niets

...

Mensen zullen aan me terugdenken om mijn rode-bietenjam en mijn quilts

...

Ik heb in mijn leven niks speciaals gedaan dat me fier maakt. Maar mijn mam zei ooit "ik zou gelukkig kunnen sterven terwijl Odis mijn haar borstelt". Sinds mijn zevende verzorgde ik haar haar. Ik was in Washington toen ze stierf, dus kwamen we meteen over. In de achterkamer waar ze lag, ging ik naar haar toe en begon ik haar haar te borstelen

...

Sommige mensen houden van me, andere helemaal niet. Soms stoort dat me en soms niet. Omdat ik *mezelf* ben, kun je niet iedereen

plezieren, dus moet je jezelf blij proberen te maken zonder andere mensen te kwetsen

…

Ik heb rust gevonden en dat is al een paar jaar zo. Je moet gewoon beslissen dat niemand je nog kan kwetsen en dan zie je wel wat er komt. Je rent naar het einde van de springplank en duikt, de zwarte leegte in, en je hoopt dat je in het water landt

...

In een huwelijk moet je zin voor humor hebben, begrijpen wat je partner nodig heeft en voor zijn innerlijke ziel zorgen

...

Toen mijn vierde man voor het eerst bij me langskwam, nadat hij terug onder de mensen kwam na de dood van zijn vrouw, zat hij aan de andere kan van de kamer en ik stapte naar hem toe... we hadden juist gepraat over het gemis aan menselijke aanrakingen, niet noodzakelijk seksueel, maar gewoon een aanraking. En ik zei "ik weet wat je nodig hebt, een aanraking", dus omhelsde ik hem en kuste ik hem op zijn wang... dat raakte hem-

…

Zo eenvoudig is het, gewoon een lief woord, een begrijpend antwoord op hun vraag. De meeste mensen hebben dat niet, ik weet niet waarom. Zelfs als we dezelfde opvoeding gekregen hebben. Mijn jongere zus had het niet. Ik weet niet... ik ben geen filosoof, ik ben Plato niet of een van die jongens... ik denk zelfs niet dat we familie zijn

…

Mijn moeder zei "zorg dat je gezicht er opgewekt uitziet zodat mensen daarnaar kijken en niet naar je schoenen".

WANDA:

Ik weet niet hoe mijn leven de volgende minuut zal zijn, maar dat maakt me niet bang. Ik heb rust omdat ik alles gedaan heb wat ik wilde doen en ik probeer als mens zo goed mogelijk te zijn

...

Ik heb mijn ouders al vroeg verloren en dat sloopte me omdat ik op niemand kon steunen... God heeft me erdoor geholpen. Ik had niemand anders om op te steunen in het leven, zelfs mijn man niet

...

Een van mijn neven was erg religieus en zei me dat ik naar de hel zou gaan omdat ik gescheiden was. "Dan is dat maar zo", dacht ik, "je kreeg dezelfde opvoeding als ik, in dezelfde kerk "

...

Als ik bid, wacht ik gewoon tot het gebeurt. Ofwel komt er een antwoord, ofwel niet. Ik laat het aan Hem over en als het werkt, werkt het en als het niet werkt, dan weet ik dat ik ermee moet stoppen

...

Verliefd zijn voelt alsof je in een andere wereld leeft. Ik ben twee keer verliefd geweest.

...

Geluk ervaar je als je samen bent met een vriend die je apprecieert en die je trouw kunt zijn... dat is geluk voor mij

...

— Als ik haar vraag wat het moeilijkst was in haar leven, pauzeert Wanda en geeft ze geen antwoord. Op dat moment wordt de stilte onderbroken door de gedempte klokken van het liedje 'Rock--a--bye--Baby' in de verte. Het deuntje wordt uitgezonden via het ziekenhuissysteem telkens er een kindje geboren is.

RALPH:

Gisteren is voorbij, vandaag is een nieuwe dag

...

Probeer van iedereen die je ontmoet te houden. Maakt niet uit wie ze zijn of wat ze doen, maar laat voelen dat je hen accepteert, dat is liefde

...

Je bent verantwoordelijk voor al je daden en al je woorden. Als je iets slechts doet of zegt, kom er dan voor uit. Als je mensen kwetst, vraag dan om vergiffenis. Het is zo belangrijk dat je niemand anders van je eigen fouten beschuldigt

...

Ik ga niet naar de kerk, maar ik ben een spiritueel man. Ik ga voortdurend te rade bij een hogere macht, de rode draad in mijn leven. En ik kan er voor alles op vertrouwen. Ik put er vergeving uit en de kracht om goed te denken over mezelf. Het leven voelde niet altijd goed aan. In het verleden heb ik God getart en geweigerd om me op hem te verlaten. Maar op een dag besefte ik dat ik Zijn hulp nodig heb, altijd

...

Ik wil leven, ik heb nog veel te doen... Ik wil dat mensen terug respect hebben voor elkaar

...

Als kleine jongen liep ik de hele stad door met mijn vader en droeg zijn pakjes, en dat vond ik geweldig... Op mijn vaders begrafenis bleef iedereen zeggen wat een fantastische man hij was en hoe hij iedereen altijd opmonterde. Ik hoop dat ik hetzelfde effect gehad heb op mensen

...

De sleutel tot het leven is het inzicht dat er meer dan één sleutel bestaat. Ik had twee verrukkelijke liefdes in mijn leven, ze waren zowat het beste dat me ooit overkomen is. Wat kan een man nog meer willen? Het was een fenomenale, fantastische rit.